

Hun keressük, ha nem ott?

Dr Detre Csaba paleontológus azt mondja:
Az Iszfaháni kódex az ősnyelvünk bölcsője.
Minkh úgy képzeljük: az *ise*, azaz az **ősapa**,
Nimród most is *eszisi*, azaz **eszes** lenne tőle.

Nikhüm, azaz **nekem tengir**, hisz **tenger** az;
kücsü, vagyis **kicsi uruság**, azaz **ország** vár.
Ám **küivüle**, azaz **kívüle** az Élet filléres gaz,
s a medencénk **vüldi**, azaz **völgye** védőhatár.

Hány, azaz **kháni szava**, vagyis **szó** lesz lírai,
míg **enj**, azaz **én** nyitom ki e **kapu** ősi ajtaját?
Mink leszünk, azaz **mink leszinkh** az új urai,
kik **bor** és **ser** mellett látjuk jövőért a hasznát.

Fű, azaz **föve** akad, sőt **olma** és **árpa** is terem;
e hun szótár a régmúltunk **küncse**, azaz **kincs**.
Száj, azaz **száh** az **elüd**, azaz **felmenő** nekem,
s e **vásár** ellen **ma** egyetlen ítélő szavam sincs.

Pesterzsébet, 2018. október 30.

Vágh Vajk

Mottóként **Jacob Grimm** (1785-1863) német meseíró s a nyelvészet kiemelkedő tudósának, a **mi népmeséink** tanulmányozása, és szerkezetük megismerése utáni nyilatkozatát idézem:
„*A magyar nyelv ősi, és a részleteiben mindent jól kifejező idióma.*”